

Ahogy a diáknapokra utazók listáját nézegettem, feltűnt egy név, mégpedig a Szamuely Tibor Honvédkollégium neve, amely három csoporttal is képviselteti magát Sárospatakon.

Honvédkollégiumról lévén szó, kíváncsi lettem, vajon milyen környezetben, hogyan folyik ezen érdeklődési körök munkája.

Első kérdésem *Belinszky József*hez, a színjátszócsoporthoz vezetőjéhez szól:

— *Milyen a csoport profilja és eddigi pályafutása?*

— Csoportunk országos hírnévről örvend, több arany minősítéssel rendelkezik, és azt hiszem, mindez annak a hatalmas és kitartó munkának köszönhető, no, és annak a határtalan lelkesedésnek és szeretetnek amit a tagokkal végzünk, a színjátszás iránt, ami ezekben a srácokban megvan.

Arculatunkat elsősorban a komédiák adják, amelyeket új módszerrel adunk elő, oly módon, hogy egy darabban nem teszünk különbséget szereplő és szereplő között, abban mindenki „egyszerre” játszik. Lelkes kis együttesünk ezt a feladatot mindig sikerrel valósította meg.

A kollégium másik arany minősítést elért köre, a citerazenekar.

— Manapság, mikor a népzene oly sokat veszített már a tekintélyéből, mi ösz-

tönöz benneteket arra, hogy mégis ezzel foglalkoztatok? — kérdezem a zenekar két tagjától, *Polyák András*tól és *Nagy Benjámin*től:

— Sajnos, a népzenenek lassan már nem lesz közönsége, hisz' a fiatalok egyre inkább a modernebb zenét választják. Azonban, mi olyan dolgokat vizünk a citerazenekbe, ami felkeltheti az érdeklődést: ütöges, gyors dallamokat játszunk, nemritkán külföldi, délszláv hangzások is bekerülnek műsorunkba.

A harmadik, szintén arany minősítéssel elismert gárda a gitáregyüttes.

— *Milyen stílust választottatok magatoknak?*

— Együttesünk először polbeat-dalokat játszott — kezdi *Molnár Péter* —, de volt egy kis bökkenő: énekelni nem tudott egyikünk sem, így hát megmaradtunk csupán hangszeres csapatnak.

— *Mi az, amire büszkék lehetek?*

— Felléptünk a televízió *Mi-ti-ők* című műsorában.

Megköszönve a beszélgetést, itt a végén, mi mást kívánhatnék ennek a három csoportnak, mint hogy amilyen szívvél-lélekkel dolgoznak ők, olyan lelkesedéssel buzdítsa őket Sárospatak közönsége is. Sok sikert nekil!

Csizmadia Attila

Művészet vagy divat?

Mikor a 30-as évek táncait bemutató csoport próbáján jártam, meglepődve vettem észre *Majchrovics Jánost*, aki az egyik legmodernebb és legdivatosabb tánc, a break művelője.

— *Hogy fér össze a két stílusú tánc nálad?*

— Mindkettőt nagyon szeretem, s szerintem csak az a lényeg, hogy az ember szeressen táncolni, bármilyen „műfajról” is van szó.

— *A breakről egyesek azt mondják, hogy pusztán divat, mások számára önmegvalósítási mód, vannak olyanok is, akik művészetnek tartják. Számokra mit jelent?*

— Nem tartom kifejezetten művészetnek, bár művészi szinten lehet táncolni. Ez egy remek tánc, amely van olyan mint az összes többi, sőt a megtanulása jóval nehezebb.

— *A break elemeit kitől tanulod?*

— Magam tanultam meg e tánc fortélyait. Egy pár hagyományos elem van a programomban, de akad jó néhány általam kitalált mozdulat is.

— *Kösz? a beszélgetést, és remélem, a sikerszínpadon mindkét stílusban számíthat rád a közönség.*

Cs. A.

Jó napot kívánok! Tetra Emánuel a nevem és főfoglalkozásban hangya vagyok.

Talán meglepődnek azon, éppen egy hangya ír levelet, ne csodálkozzanak. Igaz, hogy nem rendelkezem sem Kossuth-díjjal, sem Balázs Béla-díjjal, de csak rám kell nézni és mindjárt kiderül, hogy igen művelt hangya vagyok.

Engedjék meg, hogy ne részletezzem, milyen az alkatom, ez nem lényeges. Állandó lakásom a gyöngyösi művelődési ház, sajnos albérlet. Senki nem tud rólam és szerencsére még a gondos takarítók elől is sikerült eddig elbújnom. Nagyon egyedül voltam itt, egészen addig a tavaszi napig, amikor váratlanul szokatlan nagy zajra lettem figyelmes. Sok-sok fiataalt láttam, már nem voltak gyerekek, és még felnőttek sem. Láttam olyat, aki a kezét tördelte és motyogott magában valamit, volt olyan is, aki nevetett és olyan is, aki majdnem eltaposott. Így jobbnak látta félrehúzódni a forgatagból és csak kívülről szemlélni az eseményeket.

Sétáltam egy kicsit és egy nagy terembe értem. Olyan volt, mint egy színházterem, rengeteg székkal, és elhíhetik nekem, nagyon sok diák volt ott. Eleinte. Én, tudják, szegény kis hangya vagyok, nem igen értek a pszichológiához, meg efféle emberi érdekességekhez, de úgy tűnt, azok, akik a színpadon beszéltek, szomorúak. Azért gondolom, mert a székeken ülők nem mindig ültek, hanem mindig felálltak és kimentek.

Sajnos az ajtó nyikorgott, így még én is észrevétlen maradtam. Sajnáltam a szereplőket, ilyen piros arcokat akkor láttam utoljára, mikor megcsíptem a titkárnőt, mert folyton csattogott. Megvolt az én személyes hangya-véleményem a közönségről.

Tovább is mentem és meghallgattam a versmondókat és prózamondókat, aztán az énekkarokat. Őket sajnos csak a zsűri hallgatta, pedig ráért volna néhány emberre, hogy az emberi fülhöz alkalmazkodó muzsikát is hallgasson. Én, tudják, egy szerény kis hangya vagyok, de ezt a mai zenét nem tudom elviselni. Nem mintha nem lenne szép, de az én befogadóképességemnek is van határa. Aztán éneklőkét hallgattam meg, fiatal zenészeket, de bizony hamar delet harangoztak nálam. Persze akkor már jóval elmúlt dél. A gyerekekemberekkel együtt én is az ebédlőbe vonultam. Sajnos későn. Alig ettem mert nem izlett az ebéd. Úgy láttam, a fiataloknak is hasonló izlésük van. Később hallottam, hogy akik hamarabb mentek, jobban jártak: választhattak az ételek közül. Én már csak ilyen peches családból származom: apám, Tetra Alfonz túlélte egy ürgeöntést, aztán egy házfestést, egy eltaposást, egyszer leesett a létra utolsó fokáról és meghalt. Egyszóval éhen maradtam. Megvigasztalt viszont az a tudat, hogy itt versenyek folytak és én izgultam a fiatalokkal együtt.

Mindenütt nem lehetek, de jó volt látni a megkönnyebült, boldog arcokat. Akik nem nyertek, azok sem szomorúkodtak. Sokan gyorsan eltűntek az épületből és sétáltak egyet a városban, de mindenki vidám volt. Mindenki nevetett, és bár a gyomrok meggyőződéseim szerint nem voltak tele, nem úgy látszott, mintha ez bárkit is érdekelne. A fiatalokat lefoglalták az élményeik, új barátaik, és ha én mondom, elhíhetik: olyan találkozó volt ez, ahonnan senki nem távozott élmények nélkül.

Jaj, most megint kezdődnek a szürke hétköznapok, búdosni a lábak és a takarítónénik elől. Most igen álmos vagyok, sok sikert majd nektek, Heves megyeiek, Sárospatakon, sok sikert... sss...

Hegedűs Rita

Szavazz te is!

A hivatásos zsűrin kívül a diáknapok szervezői kíváncsiak arra is, hogy mi a ti véleményetek az egyes produktókról. Újságunkból vágjátok ki a szagatott vonal alatti részt, töltsétek ki a szavazócédulát és szombaton este 8-ig dobjátok be a kollégiumokban, szálláshelyeken elhelyezett szavazódobozokba. Hogy némileg serkentsék a

szavazási kedvet, a rendezők a következő nyereményeket sorolják ki azok közül, akik veszik a fáradságot maguknak, és értékelik a produktókat: az első díj egy sült kacsa lesz, a második díj egy torta, a harmadik pedig az ígéret, hogy a megyei KISZ-bizottság vendége lesz a két év múlva sorra kerülő diáknapokon.

Név:

Iskola: